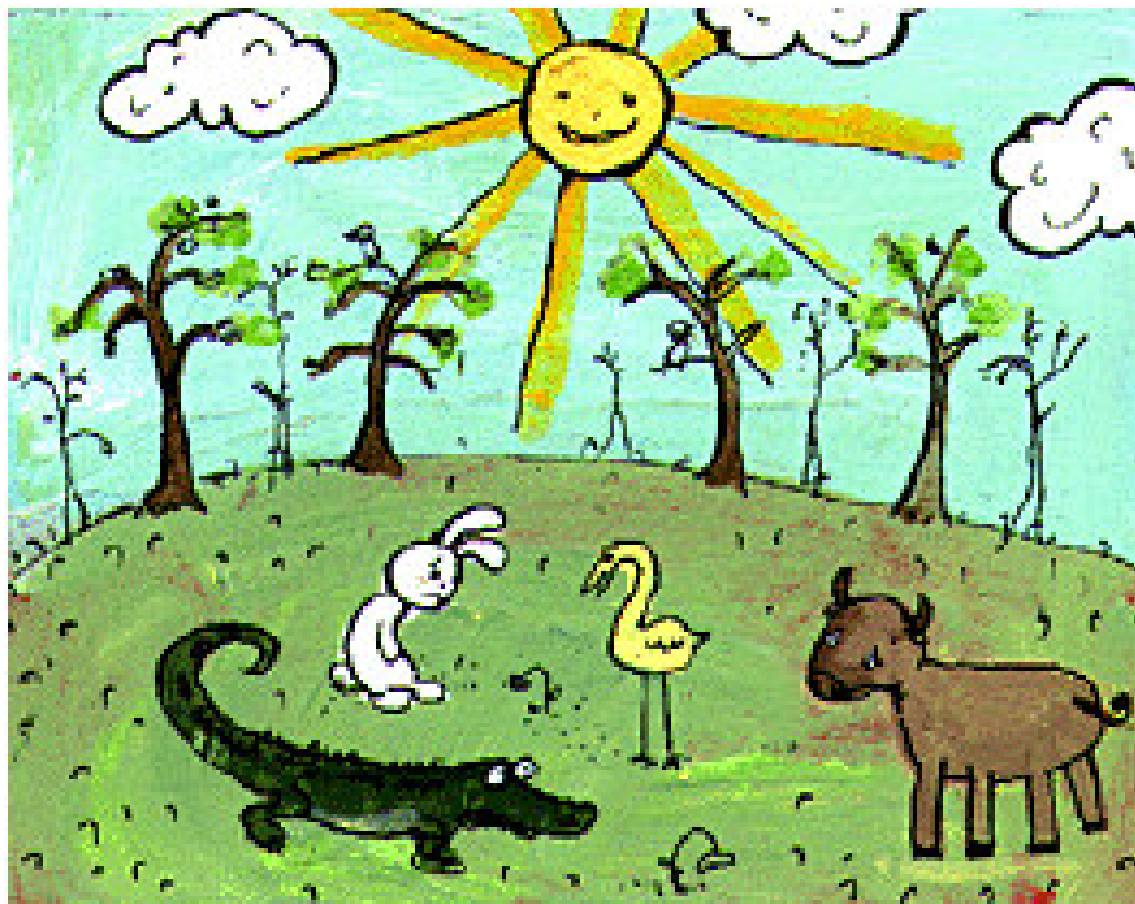

הנמר והרוח הגדולה

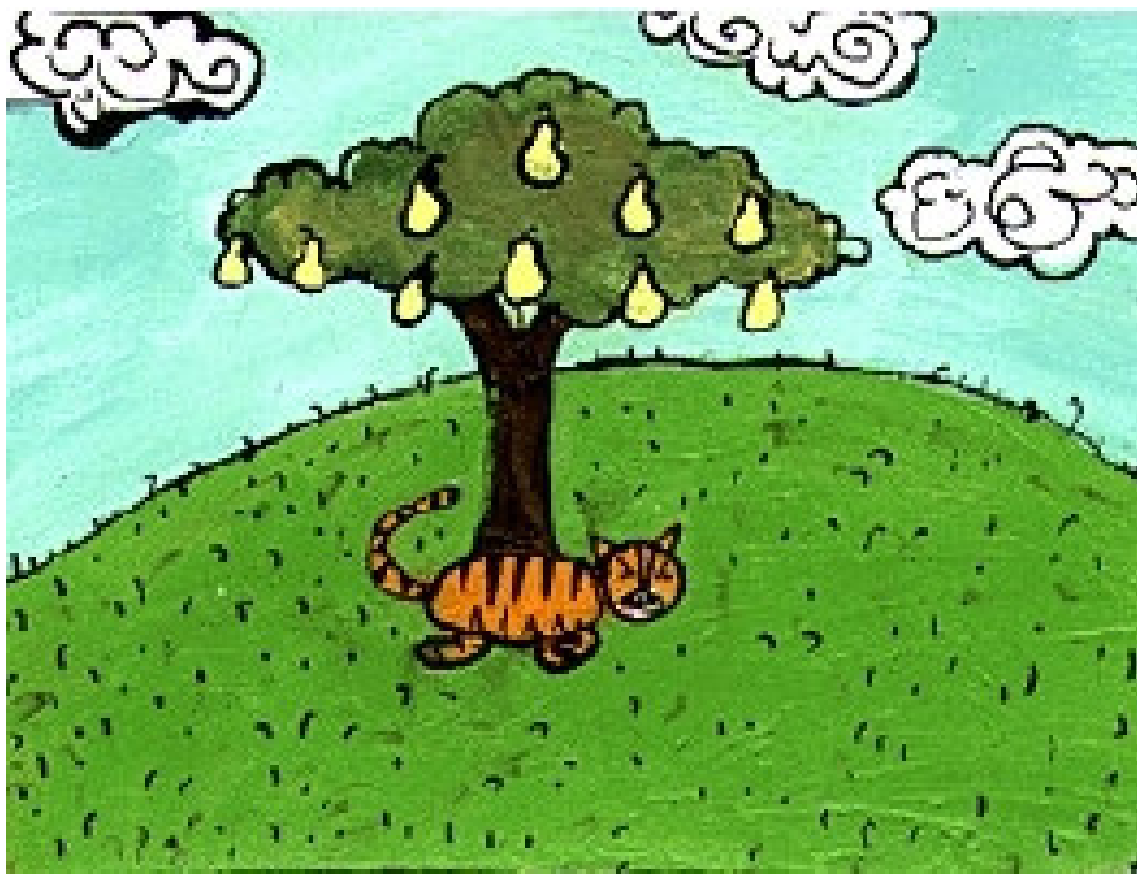

אגדה אפרינאית

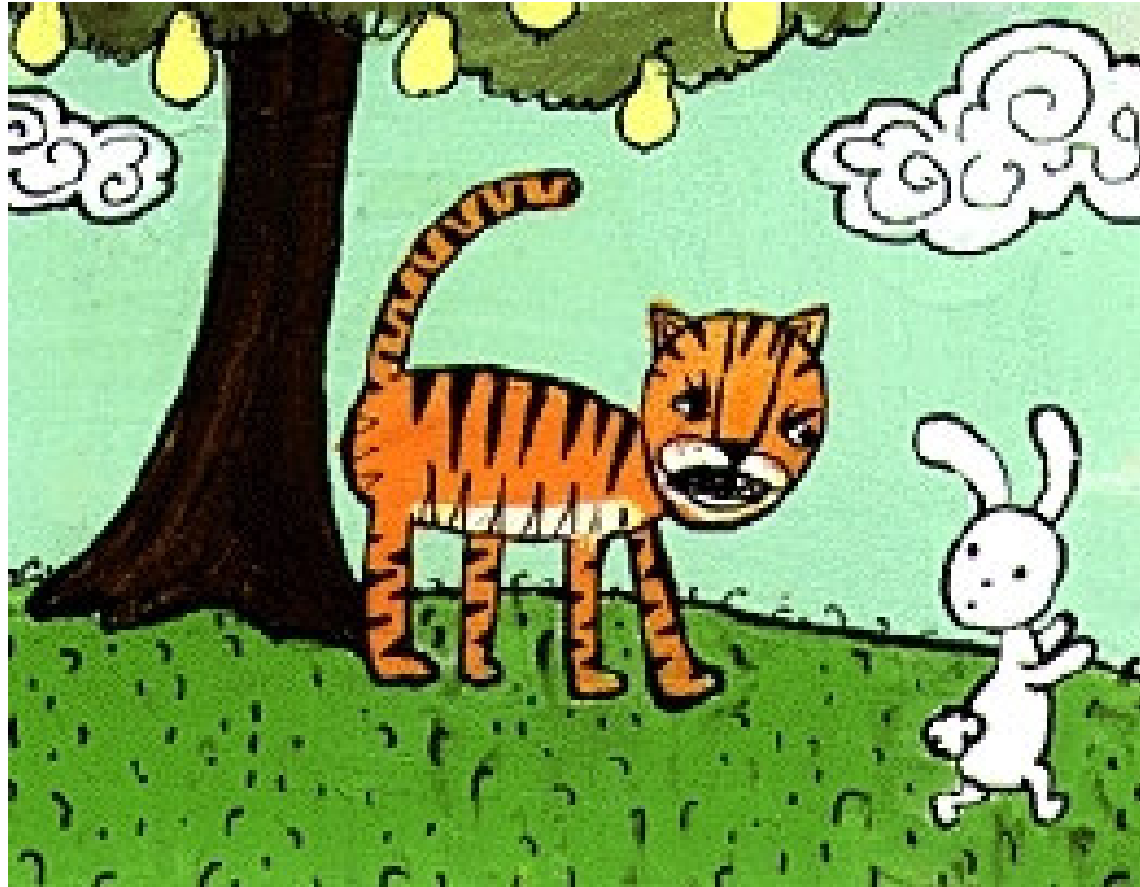
**ציורים גינה טריפלט
סיפר מט אבנס**

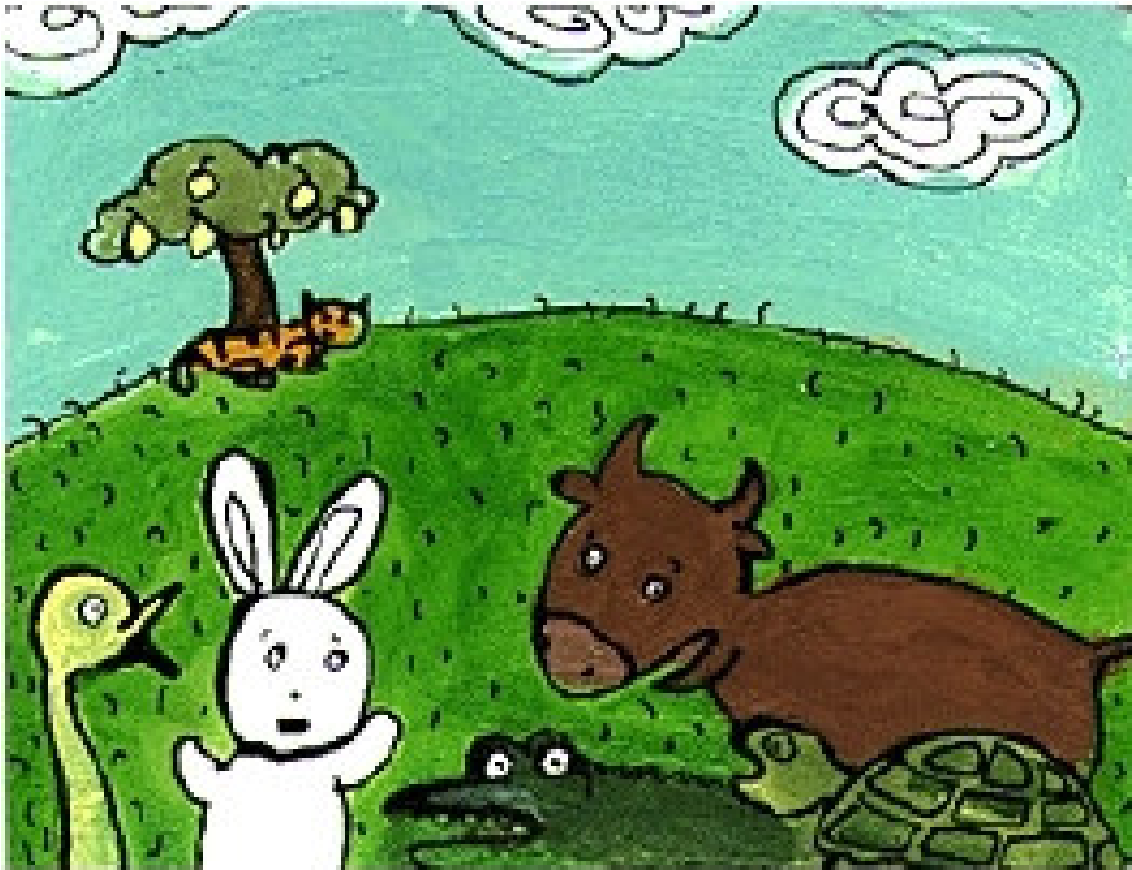
לפני הרבה, הרבה שנים שררה בצורת
קשה בארץ. הגשם לא ירד והיבולים היו
זעומים. בלי אוכל ומים כל החיות סבלו
מרעב, חום וצמא.

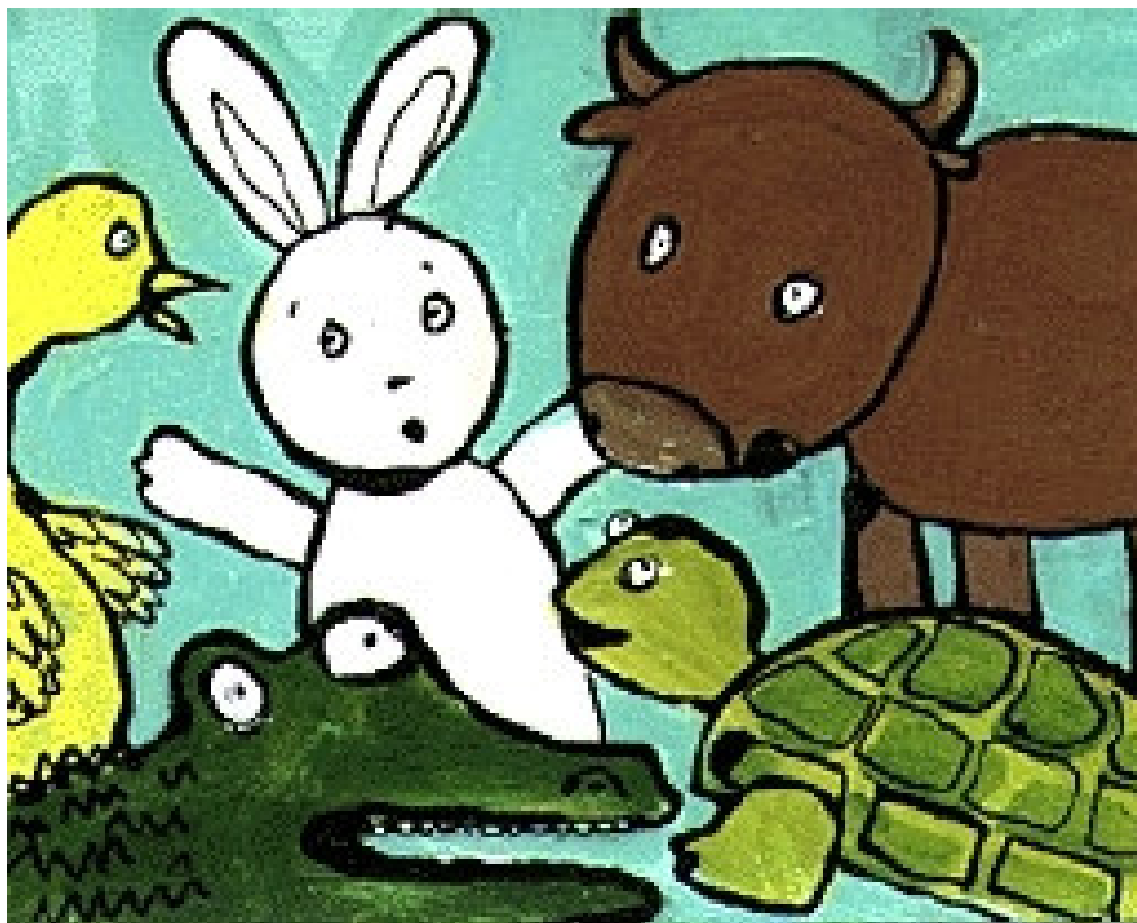
אך קרה שבאמצע אחד השדות צמח עץ
אגסים גדול, מלא פרי עסיסי ומוכן כבר
לקטיפ. אלא שתחת העץ הזה גר נמר מנוול אחד.

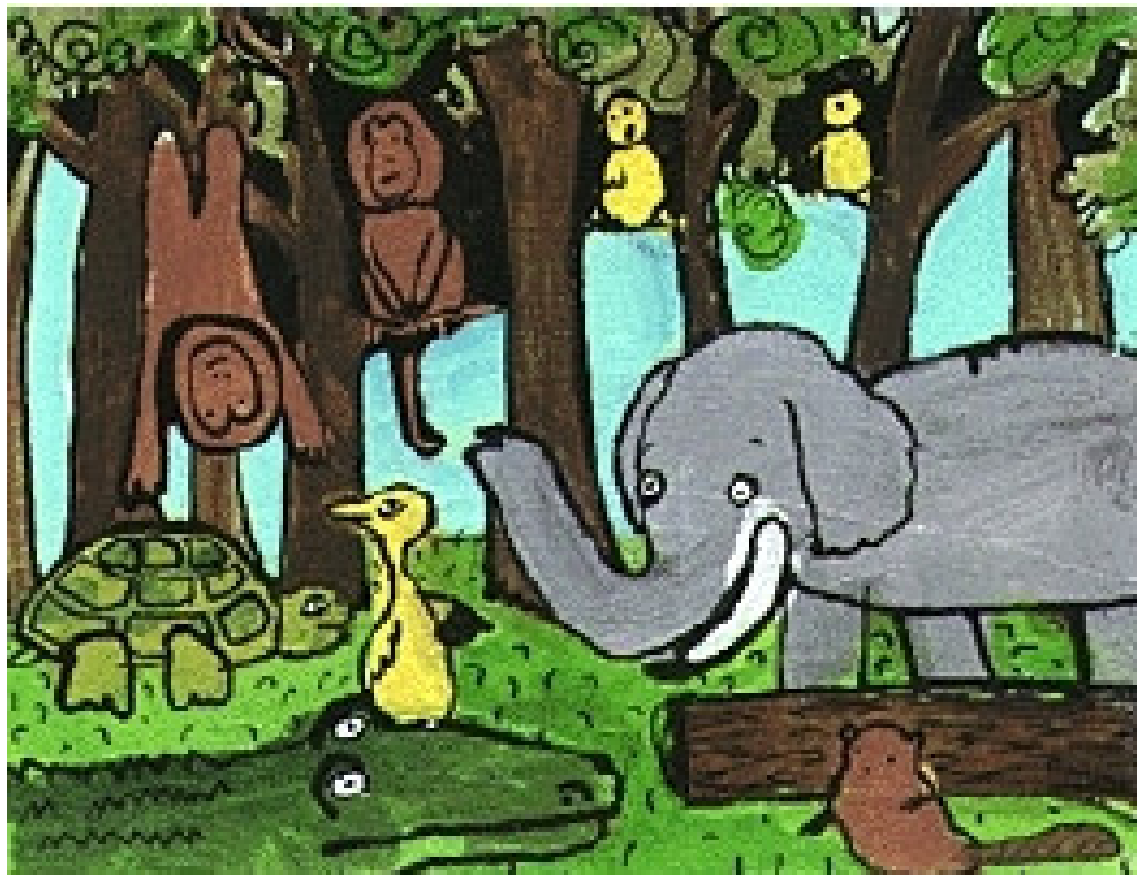
הנמר היה חמדן ואנוכי ולא נתן לאף אחד
להתקרב לעץ. הוא ישב כל היום בצל עץ
האגס ונהם על כל אחד שניסה רק
להתקרב. "גררר.. גררר.. אוכל את כולך"
היה אומר "תתרחק כי אחרת אוכל אותך."

יום אחד עבר שם ארנב חכם ושמע מה
קורה.
"הו, ארנב" קראו החיות "מה נעשה? הנמר
הוא אכזרי כזה ולא מוכן להתחלק אתנו
באגסים. ואנחנו כל כך צמאים ורעבים!"

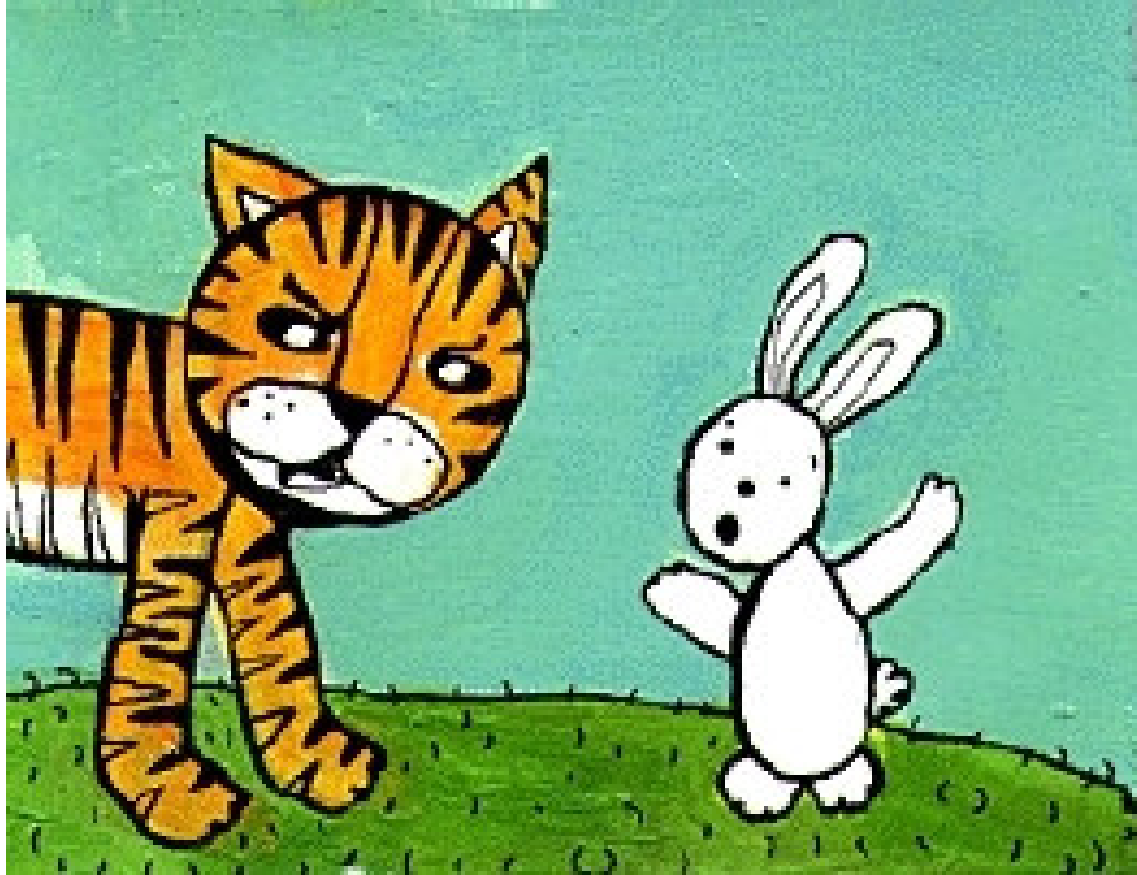
הארנב החכם חשב רגע ומיד מצא תוכנית.
"התקרבו אלי" אמר "אגיד לכם מה
לעשות."

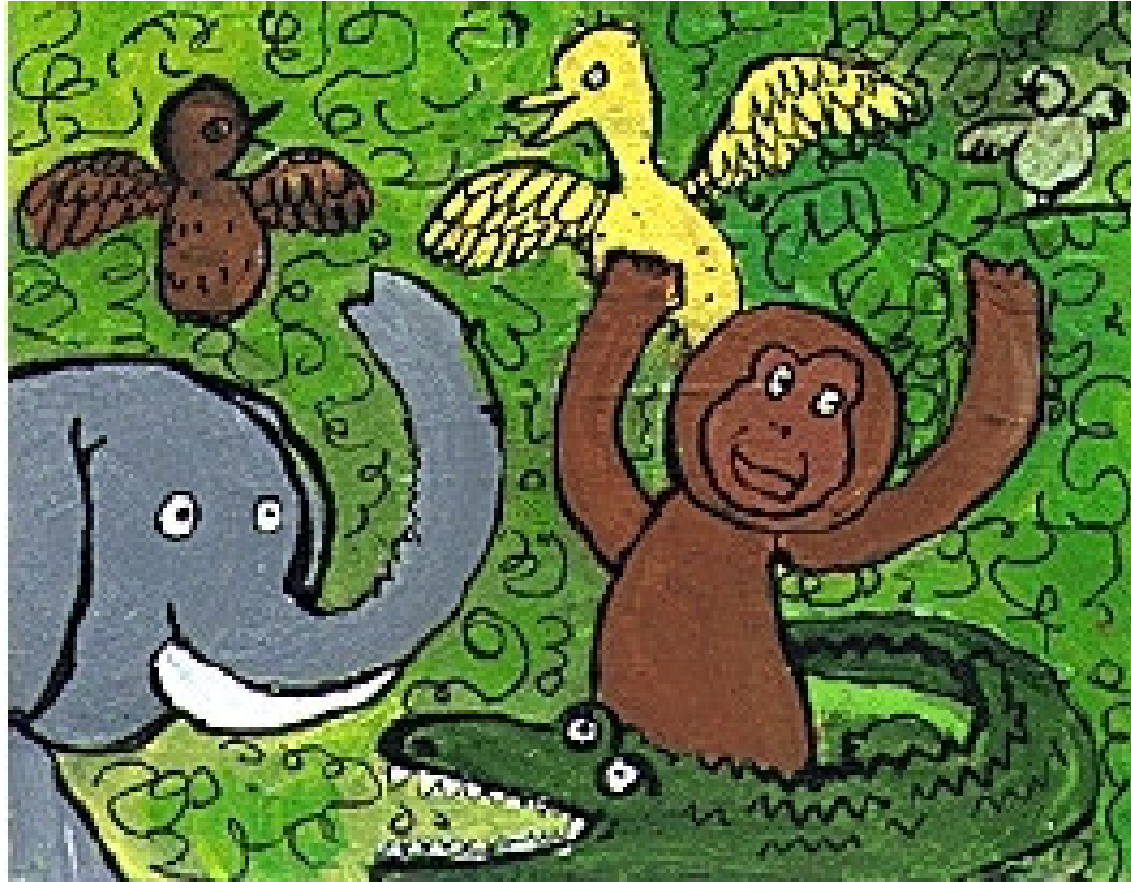
למחרת בבוקר החיות התאספו בהסתר
ביער, קרוב לשדה שבו ישן הנמר. כל
החיות שחיו על האדמה, כמו צב, פיל, שור
וחמור, עמדו תחת העצים גדולים. כל
הקופים והציפורים ישבו על הענפים
מעליהם וחיכו לארנב.

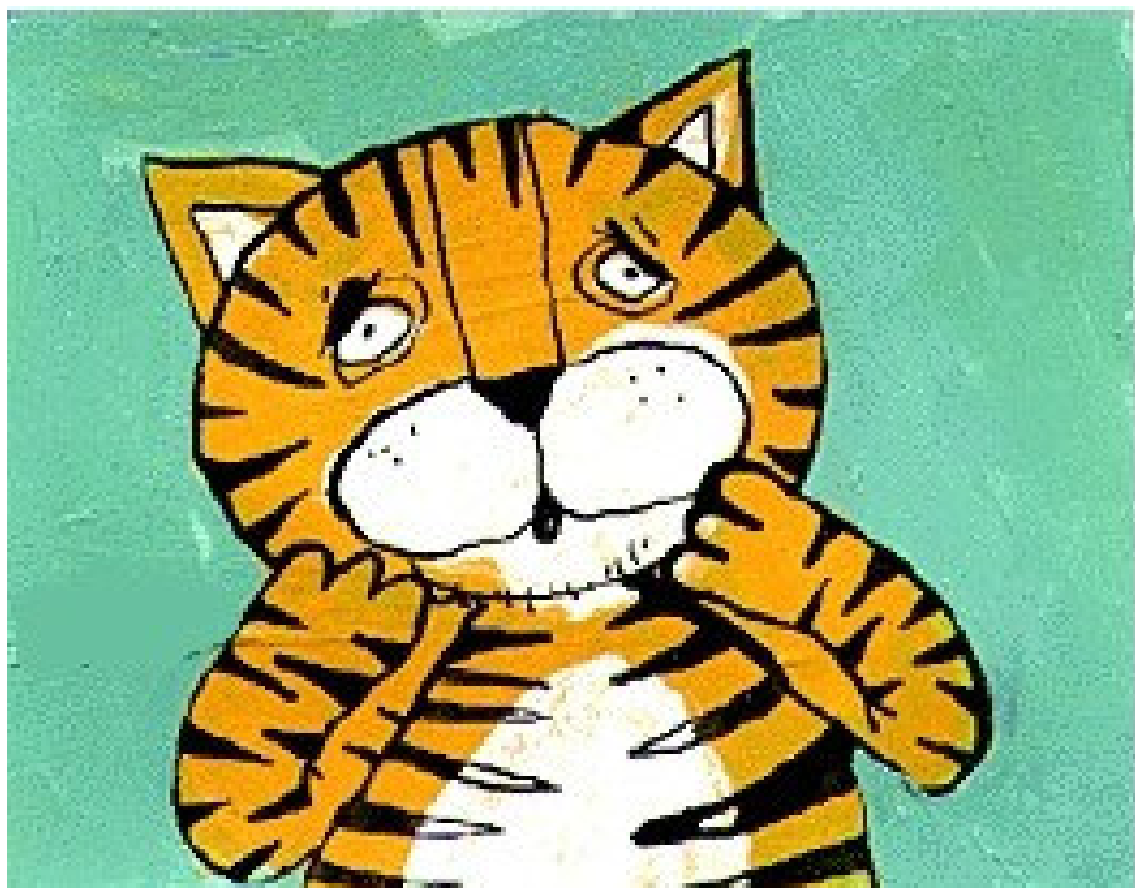
והנה הופיע הארנב. הוא סחב אתו חבל
עבה וחזק, רץ דרך השדה ועשה רעש גדול
"וי לנו! וי לנו!" הוא קרא.
הנמר פתח עין אחת ונהם "למה אתה רועש
כל כך, הארנב? אינך רואה שאני מנסה
לישון?"

"נמר! אתה חייב לברוח! רוח גדולה באה!
היא תעיף את הכל שעל האדמה!"
באותו הרגע החיות המוסתרות ביער
התחילו להרעיש חזק.

העיט, החסידה, הינשוף וכל יתר הציפורים
היכו חזק בכנפיהן, עד שעלי העצים התחילו
להתנפנף ולרעוש. השור, הפיל והתנין וכל
החיות שעל האדמה התחילו לדפוק בגזעי
עצים חלולים ורקעו ברגליהם. הם רצו סביב
העצים וגרמו להם להתנדנד ולהתכופף,
כאילו בא סוף העולם!

הנמר נבהל "מה לעשות? מה לעשות?"
צעק.

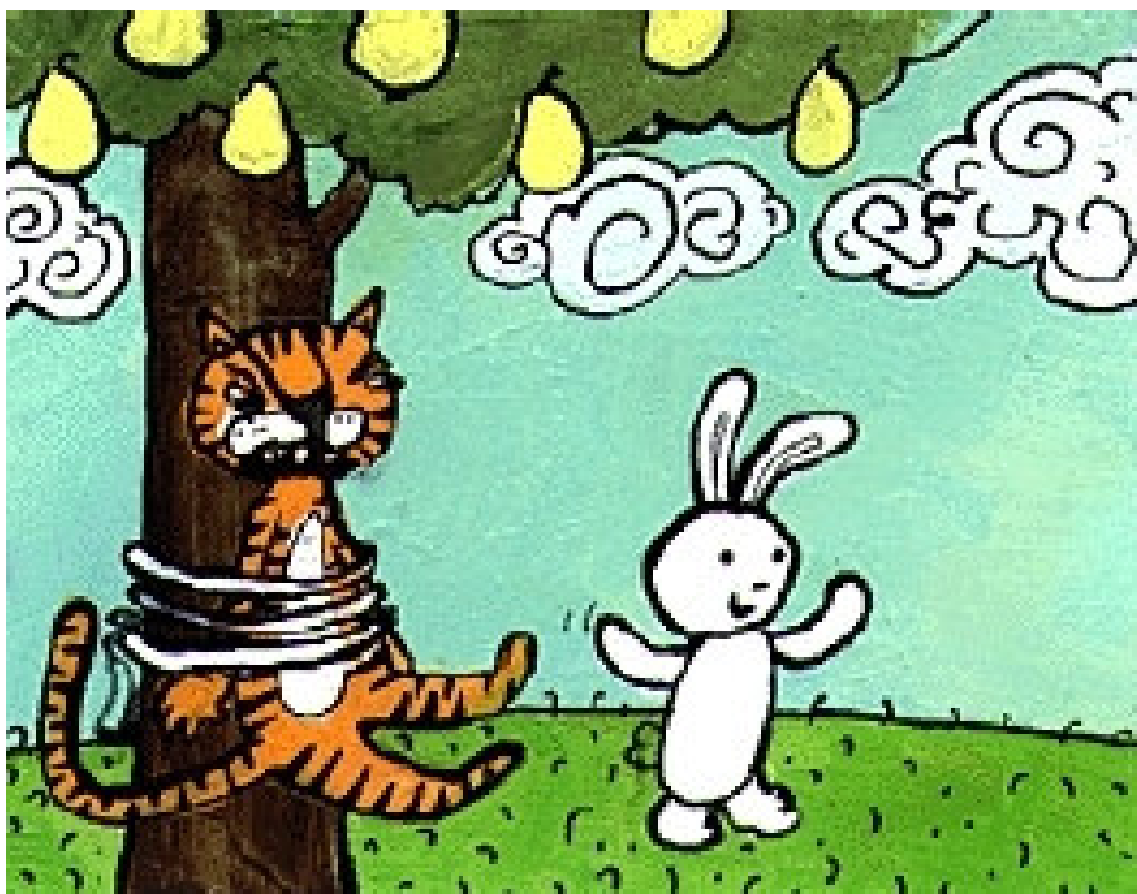
אתה צריך לברוח" אמר הארנב "אני לא
יכול לעזור לך. אני חייב לקשור את החיות
האחרות עם החבל שלי, כדי שהרוח לא
תעיף אותן מפני האדמה."

"אתה חייב לקשור אותי!" זעק הנמר, אבל
הארנב נענע בראשו "לא, אני צריך לעזור
לחיות האחרות כי אחרת הן תעופנה. אתה
גדול וחזק ויש לך סיכוי טוב להינצל."
"לא!" נהם הנמר "קשור אותי מיד!"

"טוב" נאנח הארנב "אקשור אותך".
והוא קשר את הנמר לעץ שבקצה היער.
הוא הידק חזק את החבל אבל הנמר עדיין
צעק "חזק יותר, חזק יותר! אני לא רוצה
שהרוח תעיף אותי מהאדמה!"

כשהארנב סיים הוא קרא לכל החיות לצאת מהיער.

"הביטו כאן" הוא קרא בקול "ראו את מי שסירב לתת לכם לאכול מהאגסים העסיסיים, ורצה לשמור את הכל רק לעצמו. המזון ניתן לנו שכולנו נהנה ממנו. לאף אחד אין זכות להיות אנוכי ולמנוע מאחרים מה שנועד לכולם."

ואז כל החיות התיישבו בצל עץ האגס
הגדול ואכלו מהפרי שלו... ביחד.